

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 - 6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 541 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010 ●

● «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων την άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΓΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΜΑΣ

Άχρηστη ή πίστις χωρίς την Άνάστασι

Κυνήγορο τής Άναστάσεως μπορούμε νά ονομάσουμε τόν άπόστολο Παύλο. Τήν ύποστηρίζει μέ άκαταμάχητα επιχειρήματα, παρμένα από τή Γραφή, από τήν ιστορική πραγματικότητα του προσώπου του Ίησού, από τή λογική, από τή φύσι, αλλά και από τήν ύπαρξιακή αναγκαιότητα του ανθρώπου. Η Άνάστασις, ως τό θεμέλιο του χριστιανικού οικοδομήματος, αλλά και ως τό πιο θελκτικό γεγονός, ήταν φυσικό νά επισύρη τήν πολεμική, αλλά και ν' αντιμετωπίση τόν κίνδυνο τής διαστρεβλώσεως.

Ό άπόστολος Παύλος στό 15ο κεφάλαιο τής Α' προς Κορινθίους Έπιστολής, πού είναι ο ύμνος τής Άναστάσεως, αναπτύσσει τήν επιχειρηματολογία του για τήν άνάστασι των νεκρών, πού θά γίνη κατά τή δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Άλλεπάλληλες οι ύποθέσεις, για ν' άναδειχτούν οι άδιαμφισβήτητες άπαντήσεις για τήν άνάστασι των σωμάτων. «Εί άνάστασις νεκρών ούκ έστιν, ούδέ Χριστός έγήγερται. Εί δέ Χριστός ούκ έγήγερται, κενόν άρα τό κήρυγμα ήμών, κενή δέ και ή πίστις ήμών» (Α' Κορ. ιε' 12-14).

Η όλιγοπιστία είναι παραλογισμός. Καί σέ καθημερινά προβλήματα προβάλλονται ποικίλα «πώς»; Πώς μπορεί νά γίνη τούτο; Πώς τό άλλο;... Άλλ' ή άπάντησις είναι άπλή. Στό «πώς»; τής ψυχρής λογικής ή μάλλον τής παράλογης άπιστίας, αντιπαρατίθεται τό «όπως» προηγούμενων άναμφισβητήτων γεγονότων.

Έν προκειμένω, όπως άναστήθηκε ο Χριστός, έτσι θ' άναστηθούν και οι νεκροί. Άφοϋ έγινε ή άρχή, γιατί νά μή συνεχιστή τό θαύμα; Η μάλλον, άφοϋ έγινε τό θαύμα, γιατί νά μή τό δοϋμε κι έμεις προσωπικά;

Όταν λέμε, ότι ο Χριστός άναστήθηκε, γνωρίζουμε ότι άναστήθηκε τό ανθρώπινο σωμα του Θεανθρώπου Ίησού. Είμαστε βέβαιοι ότι αυτό τό σωμα είναι τό «πρόσλημμα», τό πλήρωμα τής ανθρωπίνης φύσεως. Αυτό σημαίνει, ότι ή έγερ-

σις τοῦ Χριστοῦ εἶναι δική μας ἔγερσις. Εἶναι συνέγερσις. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 6).

Βεβαιότητα καὶ ἐλπίδα

Ἡ ἀπορία δέν εἶναι, πῶς θ' ἀναστηθῶν οἱ νεκροί. Αὐτό εἶναι φυσική συνέπεια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀπορία εἶναι, πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἀμφισβητοῦν ἢ καὶ δέν θέλουν ν' ἀκούσουν, ὅτι οἱ νεκροί ἀπ' τὰ μνήματα θ' ἀναστηθοῦν.

● Τό θαῦμα τοῦ παρελθόντος ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιά τό θαῦμα τοῦ μέλλοντος. Εἶχε προφητευθῆ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ συνέβη. Ἀφοῦ συνέβη ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ὑποχρεωτικά θά συμβῆ καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πού συναποτελοῦμε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Θά συμβῆ καὶ διότι προφητεύτηκε ὄχι ἀπό ἄνθρωπο προφήτη, ἀλλ' ἀπ' τό Θεάνθρωπο Κύριο. Καὶ ὅ,τι προφητεύει ὁ Χριστός ἀποτελεῖ βεβαιότητα, πού ὁ ἴδιος τήν εἰσάγει μέ τό «Ἀμήν ἀμήν». «Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οἱ νεκροί ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται... Ἐρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ» (Ἰωάν. ε' 24, 28).

● Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔγινε. Μυριάδες οἱ μαρτυρίες της. Συνοδεύεται ἀπό ἀκλόνητη πίστι. Καὶ ἡ δική μας ἀνάστασις θά γίνῃ. Τήν συνοδεύει ἡ ἐλπίδα. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Προανεφωνήθη καὶ ἐξέβη καὶ ἐμαρτυρήθη διὰ τῆς ὄψεως, τό τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως· τό δέ ἐπι ἐλπίσιν ἐστί, τό ἡμέτερον*» (Ε. Π.Ε. 18α, 592). Μετάφρασις: Ἡ μέν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ προφητεύτηκε καὶ ἔγινε καὶ μαρτυρήθηκε μέ τίς ἐμφανίσεις Του. Ἐνῶ ἡ δική μας ἀνάστασις εἶναι ἀκόμα ἐπιζόμενο.

● Τό παράλογο εἶναι, ὅτι καὶ χριστιανοί, ἐνῶ μιλάνε γιά τήν Ἀνάστασι τῶν

νεκρῶν, ἐνῶ γιορτάζουν τήν Ἀνάστασι μέ χαρά, ἐνῶ λένε τό χαιρετισμό «Χριστός Ἀνέστη», ὅταν στέκονται μπροστά στό φέρετρο δικοῦ τους ἀνθρώπου ἢ στό μνήμα του, θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα, σάν νά μή πιστεύουν, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι θ' ἀναστηθοῦν.

Ποῖός κλαίει στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ; Ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι εἶναι «κενός», ἄδειος, ὅτι «οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μάρκ. ιστ' 6). Ἐν τούτοις στοὺς τάφους τῶν ἀνθρώπων κλαίνε! Καὶ δέν κλαίνε ἀπλῶς συναισθηματικά, γιά τόν προσωρινό χωρισμό. Ὁ τρόπος, πού κλαίνε καὶ τὰ λόγια πού λένε, φανερώνουν ἀπιστία ἢ, ἔστω, ἀμφιβολία στό ὅτι θ' ἀναστηθοῦν τὰ σώματα καὶ στό ὅτι οἱ ψυχές ζοῦνε τήν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

*Ἄν δέν ὑπάρχη ἥλιος,
τί νά τήν κάνης τῆ ζωῆ;*

Ἄν ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ ἔκρυβε τῆ «Ζωή» καὶ ἡ Ζωή, ὁ Χριστός, βγήκε ἀπό τόν τάφο, αὐτός ὁ τάφος εἶναι καὶ ἡ δική μας ζωὴ καὶ ἀνάστασις. Εἶναι «ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως».

Ἄν κενώθηκε ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, γιάτί νά μή κενωθοῦν, νά μὴν ἀδειάσουν καὶ οἱ τάφοι τῶν ἀνθρώπων; Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ κενώσας τὰ μνήματα». Θ' ἀδειάσουν οἱ τάφοι, ὄχι γιά νά μποῦν ἄλλοι μέσα, ἀλλά γιάτί δέν θά ὑπάρχουν πλέον νεκροί. Ὅλοι θ' ἀναστηθοῦν.

Ἡ ἐκταφή, πού λέγεται ἀνάστασις νεκρῶν, δέν θά παραδώσῃ γυμνά κόκκαλα. Θά παραδώσῃ ζωντανά σώματα. Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θά εἶναι ἐκταφή ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ταφή ὀριστική τοῦ θανάτου.

● Ἄν, λοιπόν, ἐπιμένα κάποιος νά μή πιστεύῃ στήν ἀνάστασι ὄλων τῶν νεκρῶν, ὄχι μόνο τό «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» δέν πρέπει ν' ἀπαγγέλλῃ, ἀλλ' οὔτε τό «Χριστός Ἀνέστη» δέν πρέπει νά ξαναπῆ. «Εἰ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστός ἐγήγερται» (Α' Κορ. ιε' 12-14).

• *Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, δέν ἀναστήθηκε καί ὁ Χριστός. Καί ἄν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε γιατί ἦρθε ἀπ' τόν οὐρανό στή γῆ; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀσώματος νά πάρη σῶμα; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀναμάρτητος νά πεθάνη;*

Ἡ σάρκα, πού φόρεσε μέ τήν ἐνανθρώπησι, λόγω τῆς ἐνώσεως μέ τή θεία φύσι καί λόγω τοῦ τρόπου τῆς σαρκώσεως, ἦταν ἀναμάρτητη. Ἀλλά θέλησε ἡ ΑΓΑΠΗ νά τήν καταστήσῃ παθητή.

• *Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, δέν ἀναστήθηκε καί ὁ Χριστός. Καί ἄν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε τί χρειάζεται τό κήρυγμα; Τότε τί χρειάζεται ἡ πίστις; Τότε τί χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία; «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. ιε' 14).*

• *Ἄν δέν ὑπάρχῃ ὁ ἥλιος, τί νά τήν κάνης τῆ ζωῆ;*

• *Ἄν δέν ὑπάρχῃ τό θεμέλιο, τί νά τό κάνης τό οἰκοδόμημα;*

• *Ἄν δέν ὑπάρχῃ ἡ ρίζα, τί νά τό κάνης τό δέντρο;*

Ὁ ἥλιος τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, ὁ Χριστός εἶναι... ἄχρηστος!

Τό θεμέλιο τῆς πίστεως εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, τί νά τόν κάνης τό Χριστιανισμό; Νά τόν ἔχῃ σάν σύστημα ζωῆς; Σάν μιὰ φιλοσοφία; Σάν θρησκεία; Σάν ἰδεολογία; Μά δέν πᾶνε ὅλα αὐτά στό Χριστιανισμό, πού εἶναι ζωῆ καί ἐλπίδα ἀναστάσεως.

Ἡ ρίζα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, τί νά τήν κάνης τήν Ἐκκλησία; Γιά νά κοροϊδεύῃ τόν κόσμο; Γιά νεκροφόρα; Γιά μοιρολογίστρα; Γιά ἐθνικοκοινωνικό κατεστημένο; Μά ὅλα αὐτά εἶναι ξένα πρὸς τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό χυμῶδες δέντρο τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ χαρά γιά τήν Ἀνάστασι

• *Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, τότε εἶναι ἓνα νεκρό γράμμα ἡ πίστις, εἶναι κούφιο τό κήρυγμα. Τότε πρέπει νά*

γκρεμίσουμε ὅλες τίς ἐκκλησίες. Τότε ὅλα ἔχουν χαθῆ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τό πᾶν ἀπώλεσαμεν, φησίν, ἅπαντα οἴχεται, εἰ μή ἡγέρθη. Εἶδες ὅσον τῆς οἰκονομίας τό μυστήριον; Εἰ γάρ ἀποθανῶν οὐκ ἴσχυσεν ἀναστῆναι, οὔτε ἡ ἁμαρτία λέλυται, οὔτε ὁ θάνατος καθήρηται, οὔτε ἡ κατάρα ἀνήρηται. Καί οὐχ ἡμεῖς δέ μόνον κενά ἐκηρύξαμεν, ἀλλά καί ὑμεῖς κενά ἐπιστεύσατε» (Ε. Π.Ε. 18α,594-596). ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ: Χάσαμε τά πάντα, λέει ὁ Παῦλος. Τά πάντα χάθηκαν, ἄν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Εἶδες πόσο μεγάλο εἶναι τό μυστήριον τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας; Ἄν, ἀφοῦ πέθανε, δέν μπόρεσε ν' ἀναστηθῆ, οὔτε ἡ ἁμαρτία καταλύθηκε, οὔτε ὁ θάνατος καταργήθηκε, οὔτε ἡ κατάρα ἔχει ἐξαλειφθῆ. Κι ὄχι μόνο ἐμεῖς κηρύξαμε χωρίς νόημα, ἀλλά καί σεῖς πιστεύσατε πράγματα χωρίς νόημα.

• *Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλῶς ἀναβάθμισις ζωῆς, οὔτε ἀπλῶς ἀνάβασις, οὔτε ἀπλῶς ἀνάτασις, οὔτε ἀπλῶς ἀνακούφισις, οὔτε ἀπλῶς ἀνατροφή, οὔτε ἀπλῶς ἀναστροφή. Εἶναι ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.*

Ἔτσι πραγματώνονται ὅλα τά ἄλλα «ἀνά». Ἡ Ἀνάστασις καθιστᾷ τήν Ἐκκλησία ἀναντίρρητη, ἀνακαινιστική. Αὐτή τήν καθιερώνει ἀκατάλυτη καί αἰώνια. Αὐτή τήν προβάλλει ὡς ἀνάπανσι.

• *Ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶναι μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως.*

• *Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιάψευστη μαρτυρία. Μαρτυροῦμε. Καταθέτουμε τή μαρτυρία, ὅτι ὁ «Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν ἐπί Ποντίου Πιλάτου τήν καλήν ὁμολογίαν» (Α' Τιμ. στ' 13). Καταθέτουμε τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως.*

• *Χωρίς ἀνάστασι νεκρῶν, δέν ὑπάρχει ἀνάστασις Χριστοῦ. Χωρίς ἀνάστασι Χριστοῦ:*

Ὁ θάνατος παραμένει ἀθάνατος.

Ἡ ἁμαρτία παραμένει ἀνίατη.

• *Ἄλλ' ὁ Χριστός μέ τό σταυρικό Του θάνατο καί τήν Ἀνάστασί Του νίκησε καί τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο.*

Ἄν ὁ θάνατος εἶναι καρπὸς τῆς ἀμαρτίας (Ρωμ. ε' 12), ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ εἶναι τὸ πλήγμα, καὶ ἡ ἀνάστασις Του, ἡ χαριστική βολή κατὰ τοῦ θανάτου.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ ψάλλουν τὴν κατάργησι τοῦ θανάτου καὶ τὸ θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως.

*«Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,
ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων»
ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως,
καὶ Δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων,
τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν
τοῦ γένους ἡμῶν,
ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν.
Οὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις·
ὁ γὰρ τῶν ὄλων Δεσπότης
τὸ κράτος σου κατέλυσε»*

(κάθισμα γ' ἤχου).

Οἱ συνέπειες στὴ ζωὴ μας εἶναι ὀλοφάνερες. Ὁ θάνατός Του καὶ ἡ ἀνάστασις Του εἶναι νέκρωσις τοῦ σώματος τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀνάστασις στὴν «καινὴ» ζωὴ. «*Νικητὴς τροπαιοῦχος κατὰ θανάτου, ὁ Ἀθάνατος ἀνεδείχθη· παθητὴν σάρκα γὰρ ἐμψυχωμένην λαβὼν, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ συμπλακείς τῷ τυράνῳ, πάντας συνανέστησεν, ὅτι δεδόξασται*» (α' ὠδὴ κανόνος γ' ἤχου).

Ἡ Ἀνάστασις γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ χαρὰ τῆς καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς: «*Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, λύσας θανάτου τέ δεσμὰ. Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην. Αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν*» (ἀπὸ τοὺς αἶνους τοῦ βαρέος ἤχου).

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου

Ἀπ' τὸν τάφο τῆς ἀμαρτίας ἀνασταίνεται ὁ ἄνθρωπος μέ τῆ μετανοία.

□ Ποιὸ εἶναι δυσκολώτερο; Ν' ἀναστηθῆ ἀμαρτωλὸς ἀπ' τὸ μνήμα τῆς ἀκολασίας, ἢ ν' ἀναστηθῆ ἄψυχο σῶμα;

Φαίνεται τὸ δεύτερο, ὅμως τὸ πρῶτο εἶναι δυσκολώτερο.

□ Κατὰ τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων καμμιά ἀντίστασις δέν ἐκδηλώνεται. Ἀντίθετα, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ παλαιοῦ ἀν-

θρώπου ἐμφανίζεται ἡ ἀντίστασις τῆς θελήσεώς του.

□ Εἶναι δύσκολο νὰ γίνῃ μιὰ πνευματικὴ ἀνάστασις.

Νὰ γίνῃ:

- Ὁ θυμώδης, πρᾶος.
- Ὁ χαρτοπαίκτης, ἐλεήμων.
- Ὁ φιλάργυρος, φιλόανθρωπος.
- Ὁ μέθυσος, ἐγκρατής.
- Ὁ σαρκολάτρης, ἀγνός.
- Ὁ ἀπατεώνας, τίμιος.
- Ὁ ἄγριος, ἅγιος.

Δύσκολο, ὄχι ὅμως ἀκατόρθωτο. Στὴ ζωὴ τῶν ἁγίων ἐπανειλημμένως ἔχουμε δεῖ παρόμοιες ἀλλοιώσεις, πού συνιστοῦν τὰ μεγάλα θαύματα καὶ φανερῶνουν τὴ δύναμι τῆς Ἀναστάσεως.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Τὴ μέρα τοῦ Πάσχα ὑπογράφεται ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τῆς νεκρώσεως τοῦ θανάτου. «*Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν*» (ὠδὴ ζ' κανόνος τοῦ Πάσχα). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε ἡ χαριστικὴ βολὴ κατὰ τοῦ θανάτου.

Γιορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι.

- Ἀνάστασις νᾶρθη καὶ στὴν καρδιά μας: ν' ἀναστηθῆ ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ χαρὰ.
 - Ἀνάστασις καὶ στὰ νιάτα μας, πού μερικοὶ τὰ ναρκῶνουν καὶ τὰ νεκρώνουν.
 - Ἀνάστασις στὴν πεθαμένη ἀγάπη.
 - Ἀνάστασις παντοῦ.
 - Νὰ διαλυθοῦν τὰ νέφη.
 - Νὰ λάμψῃ ὁ ἥλιος.
- Χριστὸς Ἀνέστη!**

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ἀπό τό *ι*έ κεφάλαιο τῆς Ἀ' πρὸς Κορινθίους'
Ὁ ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως

(ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική)

35 *Θ*ά πῆ κάποιος: Πῶς ζωοποιούνται οἱ νεκροί; Καί μέ ποιό σῶμα ἀνασταίνονται;

36 Ἀνόητε! Ἄν ὁ σπόρος, πού σπέρνεις, δέν πεθάνη καί δέν σάπιση, δέν ξαναζωντανεύει.

37 Αὐτό πού σπέρνεις, δέν εἶναι ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πού θά προκύψῃ τήν ἀνοιξι μέ τή βλάστησι. Πέφτει στή γῆ ἕνας γυμνός κόκκος σταριοῦ ἢ ὁποιοῦ ἄλλου φυτοῦ, πού τυχαίνει νά σπείρῃς.

38 Ὁ Θεός ὁμως δίνει στό σπόρο πού ἀνασταίνεται σῶμα, ὅπως Ἐκεῖνος θέλησε. Καί σέ κάθε εἶ-

δος ἀπ' τοὺς σπόρους δίνει ἰδιαιτερο σῶμα.

39 Κάθε σάρκα δέν εἶναι ἡ ἴδια σάρκα. Ἄλλη εἶναι ἡ σάρκα τῶν ἀνθρώπων, κι ἄλλη ἡ σάρκα τῶν κτηνῶν, ἄλλη τῶν ψαριῶν, ἄλλη τῶν πτηνῶν.

40 Ὑπάρχουν σώματα ἐπουράνια καί σώματα ἐπίγεια. Ἄλλη ὁμως εἶναι ἡ λαμπρότητα τῶν ἐπουρανίων σωμάτων, ἄλλη τῶν ἐπιγείων.

41 Ἄλλη εἶναι ἡ λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῆς σελήνης, ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῶν ἀστρων. Ἄλλωστε ἄστρο ἀπό ἄστρο διαφέρει σέ λαμπρότητα.

42 Ἔτσι θά συμβῆ καί μέ τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Σάν ἄλλος σπόρος τό νεκρό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σπέρνεται.

Σπέρνεται φθαρτό, ἀλλ' ὕστερα ἀνασταίνεται ἀφθαρτο.

43 Σπέρνεται ἄδοξο, ἀλλ' ὕστερα ἀνασταίνεται ἔνδοξο. Σπέρνεται ἀνίσχυρο, ἀλλ' ἀνασταίνεται δυνατό.

44 Σπέρνεται σῶμα, πού εἶχε φυσική ζωή, ἀλλ' ὕστερα ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικό, σῶμα μέ ὑπερφυσική ζωή καί δόξα. Ὑπάρχει σῶμα ζωικό, καί ὑπάρχει σῶμα πνευματικό.

45 Εἶναι στό βιβλίο τοῦ Θεοῦ

Ἐπίκαιρα βιβλία
 τοῦ ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Πάσχα Κυρίου

σκέψεις γιά τήν Ἀνάστασι

Σελ. 128. Τιμή 5 €.

Σημεῖα Θεοφανείας

γιά ὅλες τίς Δεσποτικές γιορτές

Σελ. 370. Τιμή 10 €.

Ἐορτάσωμεν τῷ Κυρίῳ

γιά γιορτές τῆς Θεοτόκου
 καί πολλῶν Ἀγίων

Σελ. 320. Τιμή 10 €.

Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα:
 2103212713, 2103212107 (fax).
 2109765440 καί 6986985900.

γραμμένο: Ἔγινε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἄδάμ, ὃν ζωντανό. Ὁ τελευταῖος Ἄδάμ, ὁ Χριστός, ἔγινε πνεῦμα, πού μεταδίδει ζωή. Μέσα στό σῶμα Του κατοίκησε τό αἰώνιο πνεῦμα, ἡ Θεότητα.

46 Πρῶτα ἔγινε τό φυσικό, μέ τή ζωντανή ψυχή σῶμα. Ὕστερα ἤρθε τό πνευματικό σῶμα. Ὁ φυσικός ἄνθρωπος γίνεται διά τοῦ Χριστοῦ πνευματικός.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπ' τή γῆ, χωματένιος. Ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Νέος Ἄδάμ, εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πού ἤρθε ἀπ' τόν οὐρανό.

48 Μέ τόν παλαιό Ἄδάμ, τόν χωματένιο, μοιάζουν ὅσοι παραμένουν γῆινοί (μὴ χριστιανοί). Μέ τόν ἐπουράνιο Χριστό, τό Νέο Ἄδάμ, μοιάζουν ὅσοι πιστεύουν καί γίνονται ἐπουράνιοι.

49 Ὅπως ντυθήκαμε τή στολή τοῦ γῆινου ἀνθρώπου, τή φθαρτή καί θνητή, ἔτσι θά φορέσουμε καί τή στολή τοῦ ἐπουρανίου, τήν ἀφθαρτη καί ἀθάνατη.

50 Σᾶς διαβεβαιώνω, ἀδελφοί, ὅτι ἡ σάρκα καί τό αἷμα, ἡ σαρκική μορφή καί τό σαρκικό φρόνημα, δέν μποροῦν νά κληρονομήσουν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οὔτε μπορεῖ ἡ φθορά νά κληρονομήσῃ τήν ἀφθαρσία.

51 Προσέξτε τήν ἀλήθεια πού θά σᾶς πῶ: Δέν θά κοιμηθοῦμε (δέν θά πεθάνουμε) ὅλοι, ἀφοῦ ἡ δευτέρα παρουσία θά βρῆ πολλούς νᾶναι ζωντανοί. Ὅμως ὅλοι ἀνεξαιρέτως θά ἀλλάξουμε. Θά μεταμορφωθοῦμε.

52 Κι ἡ μεγάλη ἀλλαγὴ θά συμβῆ μέσα σέ μιὰ στιγμή, ὅσο χρειάζεται ν' ἀνοικοκλείσῃς τό μάτι. Θά γίνῃ ὅταν ἀκουστῇ ἡ ἐσχάτη σάλπιγγα. Θά δοθῇ παράγγελμα μέ οὐράνια σάλπιγγα. Καί τότε οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν ἀφθαρτοί. Κι ὅσοι τότε θάμαστε ζωντανοί, θά μεταμορφωθοῦμε.

53 Ὅπωςδήποτε θά γίνῃ αὐτό: Τό φθαρτό σῶμα θά ντυθῇ σίγουρα τή στολή τῆς ἀφθαρσίας καί τό θνητό σῶμα θά ντυθῇ τή στολή τῆς ἀθανασίας.

54 Κι ὅταν τό φθαρτό αὐτό σῶμα θά ντυθῇ τή στολή τῆς ἀφθαρσίας καί τό θνητό αὐτό σῶμα θά ντυθῇ τή στολή τῆς ἀθανασίας, τότε θά πραγματοποιηθῇ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: Καταβροχθίστηκε μιὰ γιὰ πάντα ὁ θάνατος.

55 Θάνατε, πού εἶναι τό κεντρί σου (τό φαρμάκι σου); Ἄδῃ, πού εἶναι ἡ νίκη σου;

56 Τὸ κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. Κι ἡ ἰσχύς τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἀπ' τήν παράβασιν τοῦ νόμου.

57 Ἄς εὐχαριστοῦμε τό Θεό, πού δίνει σέ μᾶς τή νίκη διά μέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὡστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, νᾶστε στερεοί στήν πίστιν καί ἀμετακίνητοι. Μέ ζῆλον νά ἐργάζεστε τό ἔργο τοῦ Κυρίου πάντοτε. Καί νά ξέρετε, ὅτι ὁ κόπος σας γιὰ τόν Κύριο καί μέ τόν Κύριο δέν πάει χαμένος.

Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν Ἀνάστασι

Ἄπ' τό μηδέν δημιουργία: Μείζον τῆς ἀναστάσεως

«Οὐκ ἔστιν ἴσον σβεσθέντα ἀνάμει λύχνον καί μηδαμῶς φαινόμενον δεῖξαι πῦρ. Οὐκ ἔστιν ἴσον κατανεχθεῖσαν οἰκίαν ἀναστήσαι καί μηδέ ὄλως ὑφεστῶσαν παραγαγεῖν. Ἐνταῦθα μέν, εἰ καί μηδέν ἄλλο, ἀλλ' ἡ ὕλη ὑπέκειτο. Ἐκεῖ δέ ἡ οὐσία ἐφαίνετο. Διά τοῦτο τό δυσκολώτερον εἶναι δοκοῦν ἐποίησε πρότερον, ἵνα ἐκ τούτου τό εὐκολώτερον παραδεξῆη». Ε.Π.Ε. 18,280

Μετὰφρασις:

Δέν εἶναι τό ἴδιο ν' ἀνάμει σβησμένο λυχνάρι μέ τό νά παραγάγῃ φωτιά ἀπ' τό πουθενά. Δέν εἶναι τό ἴδιο τό ν' ἀναστηλώσῃ ἕνα πεσμένο σπίτι μέ τό νά χτίσῃ σπίτι ἀπ' τό τίποτα. Στή πρώτη περίπτωση τουλάχιστον ὑπάρχει τό ὑλικό, ἐνῶ στή δεύτερη ὑπάρχει τό τίποτα. Γι' αὐτό ὁ Θεός ἔκανε πρῶτα τό δυσκολώτερο, γιά νά παραδεχτῆς σύ ὕστερα τό εὐκολώτερο.

Ἄν δέν ἦταν ἀλήθεια!

«Εἰ μή ἦν ἀληθῆς ἡ ἀνάστασις, πλάσαι αὐτήν οὐκ ἠδύναντο. Τίνι γάρ οἱ ἀπόστολοι ἐθάρρουν; Τῇ δεινότητι τῶν λόγων; Πάντων ἦσαν ἀμαθέστεροι. Τῇ περιουσίᾳ τῶν χρημάτων; Ἄλλ' οὐδέ ράβδον, οὐδέ ὑποδήματα εἶχον. Τῇ περιφανεῖᾳ τοῦ γένους; Ἄλλ' εὐτελεῖς ἦσαν καί ἐξ εὐτελεῶν. Τῷ μεγέθει τῆς πατρίδος; Ἄλλὰ ἀπό χωρίων ἦσαν ἀσήμεν. Τῷ πλήθει τῶ ἑαυτῶν; Ἄλλὰ τῶν ἑνδεκα οὐκ ἦσαν πλείους, καί αὐτοί δέ διεσπάρησαν». Ε.Π.Ε. 12,370

Μετὰφρασις:

Ἄν δέν ἦταν πραγματική ἡ ἀνάστασις, δέν θά μπορούσαν νά τήν πλάσουν μέ τή φαντασία τους. Διότι σέ τί θά βασιζόνταν γιά τό ἔργο τους; Στή δεινότητα τῶν λόγων; Μά ἦσαν οἱ πιο ἀγράμματοι ἀπό ὄλους. Στά πολλά χρήματα; Μά οὔτε ραβδί δέν εἶχαν, οὔτε ὑποδήματα. Στή εὐγενῆ καταγωγή τους; Μά ἦσαν ἄσημοι, καταγόμενοι ἀπό ἀσίμους. Στή μεγάλη τους πατρίδα; Μά κατάγονταν ἀπό ἄσημα χωριά. Στό μεγάλο ἀριθμό τους; Μά πάνω ἀπό ἔντεκα δέν ἦσαν καί αὐτοί μάλιστα διεσπαρμένοι.

Ντροπή γιά ὅσους δέν πιστεύουν τήν Ἀνάστασι

«Αἰσχύνομαι Χριστιανούς περί ἀναστάσεως διδάσκων. Ὁ γάρ δεόμενος μαθεῖν ὅτι ἔστιν ἀνάστασις καί μή σφόδρα πεπεικῶς ἑαυτόν, ὅτι οὐκ ἀνάγκη καί ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχε τά πράγματα φέρεται, οὐκ ἂν εἴη Χριστιανός». Ε.Π.Ε. 13,560

Μετὰφρασις:

Ντρέπομαι νά διδάσκω Χριστιανούς γιά τήν ἀνάστασι. Διότι ὅποιος ἔχει ἀνάγκη νά μάθῃ ὅτι ὑπάρχει ἀνάστασις καί δέν ἔχει πείσει πέρα γιά πέρα τόν ἑαυτό του γι' αὐτό, καί νομίζει πῶς ἔτσι ὄλα τυχαίως ἄγονται καί φέρονται, δέν μπορεῖ νά ναι Χριστιανός.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἐν ὄψει τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας

Οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας εἶναι ἀπό τίς πλέον ἐλκυστικές. Οἱ ναοί τῆς Ὁρθοδοξίας σ' ὅλο τόν κόσμο, ἀλλ' ἰδιαίτερα στόν τόπο μας, πλημμυρίζουν. Συνάγονται οἱ πιστοί. Καί συγκινοῦνται. Καί συμπάσχουν. Καί συγχαίρουν. Γιά τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μιὰ **ιερή πρόκλησις**. Βλέπουν κατά τίς μεγαλοβδομαδιατικές ἀκολουθίες, καί ἰδίως τή Μεγάλη Πέμπτη, καί τή Μεγάλη Παρασκευή (τά βράδυνα), ἀνθρώπους, πού δέν τούς διακρίνουν στίς τακτικές λειτουργικές συνάξεις κάθε Κυριακή.

Εἶναι δικά τους παιδιά, πού ὅμως γιά διαφόρους λόγους, ἀπουσιάζουν ὅλο τό χρόνο ἀπό τή **συναξί** τῆς Ἐκκλησίας καί δίνουν τό «παρόν», ὅπως τό δίνουν, περιστασιακά, μόνο τίς μεγάλες γιορτές, ἤ σέ «κοινωνικές» ὑποχρεώσεις τους μέσα στό Ναό (βαφτίσια, γάμους, κηδεῖες, μνημόσυνα).

Τό πρόβλημα εἶναι: Πῶς ἕνας **καλός ποιμένας** θά μπορέση νά χρησιμοποιήσῃ τίς εὐκαιρίες τῆς συρροῆς τοῦ κόσμου κατά τή Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὥστε νά γλυκαθοῦν πολλοί, νά προσέρχωνται **κάθε Κυριακή** στήν ἐκκλησία. Ἐάν ἀναφέρουμε μερικές ποιμαντικές προσπάθειες γιά τό σκοπό αὐτό, πού ἄλλωστε εἶναι καί ὁ μοναδικός σκοπός τῆς Ἐκκλησίας, τό νά συνάγη δηλαδή τά παιδιά της κάτω ἀπ' τά λειτουργικά της φτερά, γιά νά χειραγωγῶνται πρὸς τή χριστιανική πορεία, πρὸς τή σωτηρία, πρὸς τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ:

- **Ὁ τρόπος τελέσεως** τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Τά ἴδια λόγια καί οἱ ἴδιοι ἤμνοι μπορεῖ ν' ἀποδίδωνται κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε ὄχι ἀπλῶς νά ἐλκύουν τήν προσοχή ὄλων, ἀλλά καί ν' ἀνεβάζουν πνευματικά.

- Ἡ σωστή ἐπισημάνσις γιά τήν προσέλευσι τῶν πιστῶν στή **θεία Εὐχαριστία**. Παρατηρεῖται τό φαινόμενο νά συνωθοῦνται πλήθη γιά νά κοινωνήσουν τό πρωῒ τῆς Μεγ. Πέμπτης, τό πρωῒ τοῦ Μεγ. Σαββάτου καί τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως.

Πολλοί μιλᾶνε γιά παρήγορο καί εὐχάριστο φαινόμενο. Μακάρι νά ἦσαν ὅλοι οἱ προσερχόμενοι σωστά προετοιμασμένοι, καί φυσικά θά χαίρονταν οὐρανός καί γῆ! Μακάρι νά ποθοῦν ὅλοι νά ἔχουν «*τόν Χριστόν κατοικοῦντα καί μένοντα ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν*», καί θά σκιροῦσαν οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἀρχάγγελοι!

Δέν συμβαίνει ὅμως κάτι τέτοιο. Οἱ περισσότεροι προσέρχονται εἴτε «*γιατί ἔτσι τό βρῆκανε*», εἴτε γιατί ἄλλοι τούς προτρέπουν, εἴτε «*για τό καλό τοῦ χρόνου*», εἴτε γιατί νομίζουν, ὅτι ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, αὐτή καθ' ἑαυτήν, ἐπιτρέπει σέ ὅλους νά κοινωνοῦν, εἴτε γιατί ταῦτισαν τή νηστεία μέ τή θεία Κοινωνία καί θεωροῦν πῶς μόνο ἐπειδή νήστεψαν λίγες μέρες καταξιώνονται τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, εἴτε γιατί νομίζουν, ὅτι ἡ νύχτα τοῦ Πάσχα, μόνη της, χωρίς τίποτε ἄλλο, προσφέρει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλους!

Γιά τούς πιστούς ἡ **πνευματική προετοιμασία** εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαία γιά τήν προσέλευσί τους στά φρικτά μυστήρια. Καί κάθε φορά, πού μέ σωστή προετοιμασία καί τήν εὐχή τοῦ καλοῦ καί διακριτικοῦ πνευματικοῦ, μεταλαμβάνουν, μέσα τους ἔχουν πασχάλια χαρά. Ἐάν ἀκούσουμε τί λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐτερον Πάσχα καί ἕτερον τεσσαρακοστή. Τεσσαρακοστή μὲν ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεται, Πάσχα δέ τρίτον τῆς ἑβδομάδος, ἐστὶ δ' ὅτε καί τέταρτον, μᾶλλον δέ ὀσάκις ἂν βουλώμεθα. Πάσχα γάρ οὐ νηστεία ἐστίν, ἀλλ' ἡ προσφορά καί ἡ θυ-*

σία, ἡ καθ' ἑκάστην γινομένη σύναξι. Πάσχα ἐπιτελεῖς οὐχ ὅταν νηστεύης, ἀλλ' ὅταν τῆς θυσίας ταύτης μετέχης» (Ε.Π.Ε. 34,176). Μετάφρασις: Ἄλλο Πάσχα καὶ ἄλλο Σαρακοστή. Σαρακοστή ἔχουμε μιὰ φορά μόνο τὸ χρόνο. Πάσχα ὅμως ἔχουμε τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, μερικές φορές καὶ τέσσερις, μᾶλλον ὅσες φορές θέλουμε. Διότι τὸ Πάσχα δὲν τὸ κάνει ἡ νηστεία πού προηγείται, ἀλλ' ἡ προσφορά καὶ ἡ θυσία τῆς θείας Λειτουργίας, πού γίνεται σέ κάθε λατρευτική σύναξι. Πάσχα ἐορτάζεις ὄχι ὅταν νηστεύης, ἀλλ' ὅταν μετέχης τῆς θυσίας, δηλαδή, τῆς θείας Κοινωνίας.

● **Ἡ τάξις καὶ ἡ ἡσυχία** κατὰ τὴν τέλεσι τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Ἀποκαθίλωσις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Σταυρὸ γίνεται τὸ πρωὶ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, κατὰ τὸν ἑσπερινό. Ἀποκαθίλωσις ὅμως τῆς προσοχῆς μας ἀπὸ τὰ λεγόμενα καὶ τὰ τελούμενα δὲν ἐπιτρέπεται.

Στὴν ἱερῇ **προσήλωσι** ὄλων τῶν ἐκκλησιαζομένων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συμβάλλει καὶ ἡ **ιεροπρέπεια** τῶν λειτουργῶν, καὶ τὸ ἀπλό καὶ κατανυκτικὸ ὕφος τῶν ψαλτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ σχετικὴ μέριμνα ὄλων τῶν παραγόντων τοῦ Ναοῦ. Ὅποιαδήποτε «*παζαροποιήσις*» πρὲπει ἀμέσως ν' ἀφανίζεται ἀπ' τὸν ἱερό χωρὸ.

Ἔλα μὲ **εὐλάβεια** καὶ **τάξι**. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, πού ἀριθμητικά αὐξήθηκαν οἱ νομιζόμενοι χριστιανοί, παρατηρήθηκαν καὶ τὰ πρῶτα φαινόμενα ἀσεβοῦς ἀταξίας. Ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (τέλη τοῦ τετάρτου αἰῶνος). Νά τί λέει: «*Τί ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀμάρτημα τὸ φανερῶς ἀμαρτανόμενον; Τὸ μὴ μετὰ φορίης προσεῖναι, ἀλλὰ λακτίζοντας, τύπτοντας, θυμοῦ γέμοντας, βοῶντας, λοιδοροῦντας, τοὺς πλησίον ὠθοῦντας, ταραχῆς ἐμπεπλημένους... Τί θορυβῆ, εἰπέ μοι, ἄνθρωπε; Τί δέ ἐπέιγῃ;... Μυστήρια καὶ λέγεται καὶ ἔστιν ἔνθα δέ μυστήρια, πολλὴ σιγὴ. Μετὰ πολλῆς τοίνυν τῆς σιγῆς, μετὰ πολλῆς τῆς εὐταξίας, μετὰ τῆς προσήκουσης εὐλαβείας, τῆς ἱεραῆς ταύτης ἀπτώμεθα θυσίας, ἵνα εἰς πλείονα τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ ἐπισπασώμεθα, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκαθάρωμεν, καὶ τῶν αἰωνίων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν*» (Ε.Π.Ε.35,514-518). Μετάφρασις: Ποιὸ εἶναι τὸ ἀμάρτημα, πού γίνεται δημόσια; Τὸ νά προσέρχονται στὴ θεία Κοινωνία χωρὶς τρόμο καὶ δέος, ἀλλὰ γρονθοκοπώντας, γεμάτοι θυμό, μὲ φωνές καὶ βρισιές, μὲ σπρωξιές καὶ θόρυβο. Πές μου, ἄνθρωπέ μου, γιατί θορυβεῖς; Γιατί βιάζεσαι; Ἡ θεία Κοινωνία καὶ εἶναι καὶ λέγεται Μυστήριον. Καὶ ὅπου εἶναι Μυστήρια, ἐκεῖ **σιγὴ** ἀρμόζει. Μὲ πολλή, λοιπόν, σιγὴ, μὲ πολλή **τάξι**, μὲ τὴν πρέπουσα **εὐλάβεια**, ἄς πλησιάσουμε τὴν ἱερῇ Θυσία. Ἔτσι θ' ἀποσπᾶσουμε τὴ συμπάθεια καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, θά καθαρίσουμε τὴν ψυχὴν μας καὶ θά ἀπολαύσουμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ.

● Ὁ τονισμὸς τῆς **οὐσίας**. Πολλές φορές τὰ ἐπουσιώδη, τὰ δευτερεύοντα, τὰ τυπικά, τὰ μὴ ἀναγκαῖα προαεραπάζουν τὴν οὐσία, τὸ πρωτεύον, πού εἶναι ἡ μετοχὴ στὰ λεγόμενα καὶ τελούμενα.

Ἄς γίνῃ π.χ. φέτος προσπάθεια ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς, ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους, ὥστε νά ἐκλείψῃ τὸ λυπηρὸ φαινόμενο μὲ τοὺς **ἐπιταφίους** τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν περιφορὰ, οἱ περισσότεροι γιὰ ἓνα μόνο ἐνδιαφέρονται, γιὰ τὰ λουλούδια τοῦ ἐπιταφίου! Μὲ προσοχὴ στολιζέται ὁ ἐπιτάφιος. Μεγαλύτερη ὅμως ἄς εἶναι ἡ προσοχὴ μας στὴν περίφημη **προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ** γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, πού ἀναγινώσκεται μετὰ τὴν περιφορὰ.

Ἐπέρροχο τὸ θαῦμα, ἂν μαζί μὲ τίς ἀναστάσιμες καμπάνες τῆς γῆς, ἴρῃσουν καὶ οἱ **χαρμόσυννες καμπάνες τ' οὐρανοῦ**, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπέστρεψαν «ἐπὶ τὸν Κύριον»!

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χρισμένος ποιμένας ὁ Παῦλος

Β' Κορ. α' 21-24

Χρίσμα (στ. 21)

Α ἔν εἶχε πιστοποιητικά ἀπό ἀνθρώπους ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἶχε τή βεβαίωσι τοῦ Θεοῦ. Στους δύο ἐπόμενους στίχους χρησιμοποιεῖ τρεῖς εἰκόνες καί πραγματικότητες, πού ἔχουν νά κάνουν μέ τό ἐπισφράγισμα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ.

- Ἡ μία εἶναι ἡ χρίσις, τό χρίσμα.
- Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ σφραγίδα, πού βεβαιώνει τή σχέσι μέ τόν ἀψευδῆ λόγο καί μέ τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- Ἡ τρίτη εἶναι ὁ ἀρραβῶνας, πού ἀποτελεῖ ἀμοιβαία ὑπόσχεσι, ἐγγύησι, ἀλλά καί προσημονί.

Πρώτη εἰκόνα: «Ὁ δέ βεβαιῶν ἡμᾶς σύν ὑμῖν εἰς Χριστόν καί χρίσας ἡμᾶς Θεός» (στ. 21). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐκεῖνος δέ, πού μᾶς στηρίζει μαζί σας στό Χριστό, καί μᾶς ἔχρησε, εἶναι ὁ Θεός».

● Σάν νά ἔλεγε ὁ Παῦλος, καί μάλιστα σ' ὄσους ἀκόμα τόν ἀμφισβητοῦσαν: «Μή νομίσετε, ὅτι εἶμαι αὐτόκλητος. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός Κυρίου, ἔχει τό χρίσμα τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός. Κι ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι ἔχουμε χρισθῆ γιά τό ἀποστολικό ἀξίωμα ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό».

● Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου εἶχε τή βεβαιότητα Ἐκείνου, πού καλεῖ τούς λειτουργούς τοῦ Εὐαγγελίου Του μ' ἓνα ξεχωριστό τρόπο. Εἶναι οἱ «χριστοί» τοῦ Χριστοῦ.

Σφραγίδα (στ. 22)

Ἡ ἄλλη εἰκόνα εἶναι τῆς σφραγίδας. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχρη ὁ Θεός τούς προφῆτες καί τούς βασιλεῖς. Στήν Καινή Διαθήκη οἱ χριστιανοί ὅλοι χρίονται μέ τό ἅγιο μῦρο

τίν ὥρα τοῦ βαπτίσματος. Καί τό χρίσμα σημαίνει μετάδοσις χαρισμάτων. Εἶναι «σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου».

Στήν περίπτωση τῶν Ἀποστόλων καί ὄλων τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, τό χρίσμα καί ἡ σφραγίδα εἶναι ἡ ἔκτακτη κλήσις τοῦ Θεοῦ. «Ὁ καί σφραγισάμενος ἡμᾶς καί δούς τόν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (στ. 22). Στήν ἀπλοελληνική: «Αὐτός ὁ Θεός εἶναι πού μᾶς σφράγισε, καί ἔδωσε τό Πνεῦμα στίς καρδίαις μας ὡς ἀρραβῶνα, δηλαδή, ὡς ἐγγύησι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν».

● Στό σφράγισμα ἐνός λειτουργοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, στήν ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀποστολικότητας, στήν ἐγγύησι γιά τήν ἀξιοπιστία τῆς διακονίας στήν Ἐκκλησία, λόγο ἔχουν καί τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Πατήρ βεβαιώνει. «Ὁ δέ βεβαιῶν ἡμᾶς καί χρίσας ἡμᾶς Θεός» (στ. 21).

Ἡ Υἱός ἐγγυᾶται τήν ἀληθινότητα τῆς ἀποστολῆς καί τοῦ λόγου. «Ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς σύν ὑμῖν εἰς Χριστόν» (στ. 21).

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο δίδεται ὡς ἀρραβῶνας. «Ὁ καί σφραγισάμενος ἡμᾶς καί δούς τόν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (στ. 22).

● Τό σφράγισμα αὐτό ἀπό ποιόν γίνεται σήμερα; Ποιός ἐγγυᾶται γιά τήν καταλληλότητα τοῦ διακονοῦντος τήν Ἐκκλησία; Ποιός βεβαιώνει τί... βεβαιότητα, τήν ἐγκυρότητα, τή γνησιότητα;

Εὔκολο εἶναι νά ποῦμε: Ἡ Ἐκκλησία. Λειτουργεῖ ἀγιοπνευματικά ὁ συνοδικός θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά μὴν ἔχουμε «χειροτονημένους» ἄχριστους καί ἄχρηστους;

● Τουλάχιστον ἄς ἀκολουθοῦμε πιστά τά ἴχνη τῶν Ἀποστόλων καί τῶν θεοφόρων Πα-

τέρων, πού έχουμε τή βεβαιότητα, ὅτι εἶναι σφραγισμένοι ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

ἽΟχι αὐστηρότητα (στ. 23)

Τό πρόβλημα τοῦ σκανδάλου, πού εἶχε ἀνακύψει μέ τόν αἰμομίκτη σπίν Κόρινθο, εἶχε πικράνει τόν Παῦλο. Δέν θά ἤθελε νά ξανάρθῃ σπίν Κόρινθο, ἄν δέν εἶχε τακτοποιηθῆ τό πρόβλημα. Καί ὄχι μόνο, ἀλλά καί ἄν δέν εἶχαν χαμπλώσει οἱ τόνοι τοῦ ἐγωισμοῦ ὅσων προκαλοῦσαν ἔριδες καί θρησκευτικά διλήμματα.

Στόν ἐπόμενο στίχο ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἀναβολή τοῦ ταξιδιοῦ γιά τήν Κόρινθο ἐνεργήθηκε μέν ἀπ' τό Θεό, ἀλλ' ἀπαντοῦσε καί σέ δικό του προσωπικό ἐνδοιασμό. Στό βάθος τῆς ψυχῆς του καί ὁ ἴδιος δέν ἤθελε ἀκόμα νά ἔρθῃ σπίν Κόρινθο. *«Ἐγώ δέ μάρτυρα τόν Θεόν ἐπικαλοῦμαι ἐπί τήν ἐμὴν ψυχὴν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν οὐκέτι ἤλθον εἰς Κόρινθον»* (στ. 23). Ἀπόδοσις σπίν ἀπλοελληνική: *«Ἐγώ δέ ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρά μου τό Θεό, ὅτι δηλαδή, δέν ἤλθα σπίν Κόρινθο ἐπειδή σᾶς λυπάμαι. Δέν ἐπιθυμῶ νά δοκιμάσετε τήν αὐστηρότητά μου»*.

● Μάρτυρας ὁ Θεός. Ὅταν κάτι πού λέμε τό σπρίζουμε στό ἐγνωσμένο θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι ὄρκος. Ὁ Θεός γνώριζε, ὅτι ἐπιθυμία τοῦ Παύλου ἦταν ἡ χαρά. Τήν ἐπιθυμία αὐτή βέβαια δέν τήν ἔχετε πάνω ἀπό τίς ἀρχές του Ὅταν χρειάζοταν, γινόταν δυσάρεστος καί προκαλοῦσε τήν ἀγία λύπη. Δέν ὑποχωροῦσε σέ θέματα σωτηρίας καί ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτό τό ἀπέδειξε μέ τήν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή. Εἶπε ἀλήθειες, πού ἀρκετοῦς λύπησαν, μά πού αὐτό ἦταν ἀναγκαῖο.

Ἀρκετά τούς λύπησε. Ἀρκετά μίλησε αὐστηρά. Ἐνας λόγος τῆς ἀναβολῆς τοῦ ταξιδιοῦ του ἦταν καί αὐτός, νά μή λυπηθῇ ὁ περισσότερο τούς ἀτάκτους, καί νά μή λυπηθῇ καί ὁ ἴδιος. Πῶς νά μή πιστέψουν στά λόγια του, ἀφοῦ ἐπικαλεῖται μάρτυρα καί τό Θεό;

● Τί ἀγάπη εἶχε ὁ Παῦλος!

Δέν εἶναι ὁ συγγνός νομοθέτης, πού συντάσσει νόμο κι ἀδιαφορεῖ γιά τήν ἐφαρμογή του.

Δέν εἶναι ὁ σκληρός ἀστυνόμος, πού γράφει τήν «κλήσι» κι ἀδιαφορεῖ γιά τό ἄν πονέσῃ ὁ παραβάτης μέ τό ἐπιβαλλόμενο πρόστιμο.

Δέν εἶναι ὁ ψυχρός δικαστής, πού ἐκδίδει αὐστηρή ἀπόφασι, κι ὕστερα πηγαίνει στό σπῖτι του καί γελάει καί διασκεδάζει.

Ὁ Παῦλος εἶναι ὁ πατέρας. Ἀσφαλῶς καί ἐπιπλήττει. Ἀλλά πρῶτος ὁ ἴδιος πονάει. Λυπάται. Φεῖδεται. Δέν θέλει ἄλλο πόνο. Θέλει νά ξαναδῇ τό χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ του, ἀλλά καί τή χαρά καί σπῖ δική του καρδιά.

Ἡ παραμικρή ἐκτροπή τῶν χριστιανῶν πικραίνει τόν Παῦλο. Ἐκεῖνο ὅμως πού τόν πικραίνει περισσότερο, εἶναι ἡ ἐμμονή στό κακό, σπίν κακοδοξία, σπίν πλάνη, στόν ἐγωισμό, στό σχίσμα. Φοβᾶται, λοιπόν, μήπως ἀκόμα δέν ἔχει ξεκαθαρισθῆ τό τοπίο καί πενήθη περισσότερο. Αὐτό καταγράφεται σαφῶς στό τέλος τῆς Ἐπιστολῆς (Β' Κορ. β' 21).

● Ἀπό ἀγάπη κινεῖται ὁ Παῦλος. Ὅταν πρέπη, χρησιμοποιεῖ τό νυστέρι τοῦ ἐλεγκτικοῦ λόγου. Ἀπό ἀγάπη πάντοτε. Ἀλλά ἀπό ἀγάπη λυπάται νά τούς τιμωρήσῃ καί ἄλλο. Ὅταν λέη, ὅτι φεῖδεται, σημαίνει, ὅτι εἶναι μέν ἄξιο τιμωρίας, ἀλλά μακροθυμεῖ, ἀποβλέποντας σπίν ἀλλαγὴ τους καί ἐλπίζοντας σπῖ μετάνοιά τους.

ἽΟχι ἀφεντικά, ἀλλά συνεργοί (στ. 24)

Ὁ γιατρός εἶναι ὑποχρεωμένος νά κάνῃ τήν ἐπέμβασι, ὄχι γιατί εἶναι ἀφεντικό, ἀλλά διότι ἔχει αὐτό τόν ἐπιστημονικό ρόλο. Λαμβάνει ὅμως ὅλα τά μέτρα, ὥστε νά πονέσῃ, ὅσο γίνεται λιγώτερο ὁ ἄρρωστος.

Ἐπεμβαίνει καί ὁ Παῦλος. Καί πρέπει νά ἐπεμβαίνῃ, ὅπως κάθε γνήσιος λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' αὐτό δέν τό κάνει δυναμικά, ἐξουσιαστικά, «ἐσιθελικά», ἀνάληπτα, σκληρά, δικτατορικά. Σκοπός του δέν εἶναι ὁ πόνος. Εἶναι ἡ χαρά. *«Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλά συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν τῇ γάρ πίστει ἐστήκατε»* (στ. 24). Ἀπόδοσις σπίν ἀπλοελληνική: *«Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι εἴμασθε ἐξουσιαστές σας, ἐπειδή εἴστε σπίν πίστι, ὅτι, δηλαδή, ἐκμεταλλεῖσθε τή χριστιανική σας ιδιότητα. Εἴμαστε συνεργοί σπῖ χαρά σας. Καί αὐτό ἀκριβῶς, διότι εἴστε σπίν πίστι»*.

● Ὁ Παῦλος δέν εἶναι ἐξουσιαστικός, ὅπως οἱ ψευδάδελφοι, πού «ἀνάγκασαν» (Γαλ. σ' 12) τούς χριστιανούς σέ διάφορες ἐνέργειες, μόνο καί μόνο γιά νά φτιάξουν ὁπαδούς. Ὁ Παῦλος ἦταν ἀδελφός καί πατέρας.

● Ὁ Παῦλος δέν ἦταν ἀρχηγός, ὥστε νά «κυριεύῃ», ὅπως ἦσαν καί εἶναι μερικοί, πού στραγγαλίζουν τήν ἐλευθερία τῶν πιστῶν ἐν ὄνοματι μιᾶς δῆθεν ὑπακοῆς, πού σπῖν πρα-

γματικότητα είναι άρρωστημένος Γεροντισμός ή έγωιστικός Δεσποτισμός. Έπισημαίνει ο άπ. Πέτρος: «Έπισκοποῦσιν ἀναγκαστῶς, κατακυριεύοντες τῶν κλήρων» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 2-3).

• Ο Παῦλος είναι ὁ ποιμένας τῶν προβάτων, πού περίμενε τήν ἀμοιβή ὄχι ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλ΄ ἀπό τόν «Ἀρχιποιμένα», τόν Ἰησοῦ Χριστό (Α΄ Πέτρ. ε΄ 4). Γιά τόν Παῦλο ἕνας είναι ὁ ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός (Πράξ. γ΄ 15. ε΄ 21. Ἐβρ. β΄ 10. ιβ΄ 2).

• Ο Παῦλος δέν πίστευε, ὅτι τοῦ ἀνήκουσιν οἱ χριστιανοί. Ἀνήκετε καί σεις ἐκεῖ πού ἀνήκω κι ἐγώ. Σ΄ Ἐκείνον, πού μᾶς ἀγόρασε (Α΄ Κορ. στ΄ 20. ζ΄ 23).

• Ο Παῦλος δέν ἔνωθε οὔτε ὡς στιγμιαία σκέψι, ὅτι εἶναι δεσπότης. Ζοῦσε τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας ὡς διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου (Α΄ Κορ. γ΄ 5).

• Ο Παῦλος θέλει νά εἶναι συνεργός τῆς χαρᾶς. «Συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν» (στ. 24). Ἡ ἄμαρτία καί ἡ ἐκτροπή ἀσφαλῶς εἶναι κακό καί λυπηρό. Γιά ἐκείνους ὅμως, πού στέκουν στήν πίστι, πού πιστεύουν στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μετά τήν ἄμαρτία ὑπάρχει ἡ μετάνοια. Καί ἡ μετάνοια, πού εἶναι ὁ εὐλογημένος πόνος τῆς ψυχῆς, παράγει τήν ἀληθινή χαρά.

• Ο Παῦλος αἰσθανόταν συνεργός τῆς χαρᾶς τῶν χριστιανῶν, εἴτε ἡ χαρά αὐτή προερχόταν ἀπ΄ τήν πνευματική τους ζωή, εἴτε ἦταν καρπός τῆς μετανοίας.

Δ. Γ. Α.

ΟΡΘΟΔ. ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Μπραχάμι
Τηλ. 2109765440

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο καί μετάφρασις)
- Ἑρμηνευτικά, Θεολογικά, Πνευματικά
- Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Λογοτεχνικά
- Κηρυκτικά καί Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτόρευσις τῶν βιβλίων π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐκκλησιαστικά εἶδη:

- Εἰκόνες, κανδήλια, λιβανιστήρια, θυμίαμα

Κασέτες καί CD:

- Εὐαγγελίων καί βυζαντινῆς μουσικῆς
- Ὁμιλιῶν καί πατριωτικῶν ἀσμάτων
- Νεανικῶν καί κατασκευαστικῶν τραγουδιῶν

Ἐχοιμήθη ἐν Κυρίῳ

Ὁ πῶς πολύτεκνος ἀστυνομικός

† **Γεώργιος Παρασύρης**

Στίς 15 Μαρτίου κάτω ἀπό τραγικές συνθήκες παραδόθηκε στό θάνατο τό σῶμα του (σέ ἡλικία 57 ἐτῶν), ἐνώ ἡ ὥραία καί ἀγωνιστική ψυχή του φτερούγιζε γιά τόν οὐρανό. Πρόκειται γιά τόν **Γεώργιο Παρασύρη**, ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

• Καταγόταν ἀπό τήν Κρήτη. Διατήρησε τή ζωρότητα τῶν Κρητικῶν, μπόλιασμένη ὅμως μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Συνδέθηκε μέ τήν σύζυγό του Ἀρχοντοῦλα κι ἔφτιαξαν μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ μιά ἀληθινά χριστιανική ζωή. Παραδομένοι καί οἱ δύο στό θέλημα τοῦ Θεοῦ «ἐν παντί», ἔφεραν στή ζωή **13 παιδιά!**

Στήν περίπτωσι τους πραγματώθηκε αὐτό πού διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Γυναίκα ἄγη ἐπί σωφροσύνη καί παιδοποιῶ. Ἐρχονται οἱ δύο ἐν σῶμα γενησόμενοι. Ἄν οἱ δύο μὴ γένωνται ἐν, οὐκ ἐργάζονται πολλούς. Ὅταν εἰς ἐνότητα ἔλθωσι, τότε ἐργάζονται τήν παιδοποιῶναι*» (Ε. Π.Ε. 22, 338-342. Μετάφρασις: Ἐχεις τή γυναίκα γιά νά ζῆς μέ σωφροσύνη καί νά γεννῶνται παιδιά... Οἱ δύο σύζυγοι γίνονται ἕνα. Ἄν δέν γίνουν οἱ δύο ἕνα, δέν φτιάχνουν πολλούς. Ὅταν συνέρχωνται κανονικά, τότε ἀπολαμβάνουν τούς καρπούς τῆς παιδοποιῶς.

• Ὑπηρετήσε ὡς **ἀστυνομικός**. Ὑπόδειγμα εὐσυνείδητης παρουσίας. Ἀποστρατεύτηκε μέ τό βαθμό τοῦ ὑποστρατήγου. Ἄλλ΄ ἦταν πάντοτε ἀπλός.

• Συνδέθηκε μέ τήν προσπάθεια τοῦ πατρός Ἀύγουστίνου Καντιώτη. Διακρινόταν γιά τήν ὁμολογία του. Στάθηκε στό πλευρό ἀδικουμένων ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας.

• Καίτοι... Παρασύρης, **δέν παρασύρθηκε** ἀπ΄ τήν ἀθεία καί τήν ἀνηθικότητα. Ἐμεινε πιστός, «τῷ πνεύματι ζέων».

• Στά παιδιά του ἄφησε τό ἄγιο παράδειγμά του. Καί σέ μᾶς, τούς φίλους του, τήν ἀγαθότερη ἀνάμνησι.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τύπος καὶ οὐσία

Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ὁ τύπος, πού ἐπαναλαμβάνεται μοιρολατρικά. Εἶναι ὁ «τύπος τῶν ἡλῶν». Ἡ πρόκλησις γιά ἔρευνα. Εἶναι ὁ κῆπος τῆς πιό φρέσκιας χαρᾶς. «*Νεοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς*».

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἓνα ὠραῖο ἔθιμο, καί δὴ ἑλληνικό.

Εἶναι τὸ δέσιμο μέ τὴν αἰώνια ζωή. «Χριστός ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ' 9).

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι τὸ ψεύτικο λουλούδι στή γλάστρα τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας.

Εἶναι τὸ φυσικό ἄνθος, πού δέν μαρφαίνεται ποτέ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἡ λαμπάδα, πού τρεμοσβῆνει ἀπ' τὸν ἀγέρο τῆς κοσμικότητας.

Εἶναι ἡ φλόγα γιά ἀληθινὴ ἐλευθερία ἀπ' τὴ σκλαβιά τοῦ θανάτου. Ὅποιος ἔρχεται σ' ἐπαφή μέ τὸ ζωντανό Χριστό, νιώθει νά φουντώνη ἡ καρδιά του, ὅπως τῶν δύο μαθητῶν πρὸς Ἐμμανουῆ. Ἐρώτημα, θαυμασμός, βεβαιότητα: «Οὐχί ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραιφάς;» (Λουκ. κδ' 32).

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ὁ εὐδαιμονικός γιορτασμός, ἓνα πασχάλινό γλέντι.

Εἶναι τὸ πανηγύρι τῆς ἀνείπωτης χαρᾶς. Γεύσις θείας εὐφροσύνης. «*Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν*».

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἓνδυσις γιορτινὴ μέ λαμπρά ρούχα.

Εἶναι ἐπένδυσις ζωῆς, ἀθανασίας καὶ ἀφθαρσίας.

♦ Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι πασχάλινές εὐχές μιᾶς ξύλινης γλώσσης.

Εἶναι ἡ βεβαιότητα μπροστά στό φέρετρο τοῦ δικοῦ σου ἀνθρώπου. Τό νεκρό σῶμα θ' ἀναστηθῆ, ὅπως καὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. «Οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσουνται» (Ἰωάν. ε' 25).

Ὅχι καὶ ἄκυρα τὰ μυστήρια!

Ἡ αλός κληρικός ὁ π. Σαράντης Σαράντος. Πολλοὶ τὸν συμπαθοῦν καὶ γιά τὸν ἀγῶνα του μετὰ τὴν ἀποδημία τῆς καλῆς του πρεσβυτέρας. Κι ἄλλοι γιά τὴν προσφορά του ὡς καθηγητοῦ στή Ρι-

ζάρειο και έξομολόγου. Έκπλαγήκαμε, όμως όταν στο περιοδικό «**Θεοδρομία**» (Όκτωβρ. - Δεκ. 2009, σελ.499-523) διαβάσαμε κείμενό του, πού περιέχει μεταξὺ ἄλλων και τίς παρακάτω φράσεις:

«Οἱ ἐνέργειες τοῦ Σεβασμιωτάτου **διαστρέφουν** τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν χριστιανῶν». — «Ἐνεργεῖ **ἀθέσμως ἐκκλησιολογικά**». — «Ἐνεργεῖ **ἀσεβῶς** ὡς πρὸς τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας». — «Ἐνεργεῖ **καταφρονητικῶς** ἔναντι τῶν Ἁγίων Πατέρων». — «Ἐνεργεῖ **διαστροφή τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας**». — «Προκαλεῖ **ἀπροσμέτρητη πνευματικὴ βλάβη** τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπὸ τὴ **διαστροφή** τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας». — «**Διαπράττει ἱεροσυλία**». — «Συμπληρῶνε τὸς λόγους τοῦ Κυρίου μέ δικά του **ἐγωιστικά** καί εὐτελῆ λόγια». — «**Μήπως πρέπει νά διερωτηθοῦμε κατὰ πόσον μέ τίς αὐθαίρετες ἀλλοιώσεις του ἐνεργεῖ ἡ θεία Χάρις κατὰ τὴν τέλεση τῶν Μυστηρίων;**» (ἐδῶ ἀμφισβητεῖται ἡ **ἐγκυρότητα** τῶν μυστηρίων τοῦ Σεβασμιωτάτου!). — «Ὅσα ἐνεργεῖ ὁ Σεβασμιώτατος συγκλίνομεν στή **λατρεία τοῦ Ἀντιχρίστου!**»

Οἱ παραπάνω ἐκφράσεις ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν π. Σαράντη γιὰ τὸν ἐπίσκοπο **Μελέτιο, Μητροπολίτη Νικοπόλεως!**

- Ὅλοι γνωρίζουν τὸ **ἦθος** καί τὴ **θεολογική** κατάρτιση τοῦ ἐπισκόπου Μελετίου.

- Ὅλοι συμφωνοῦν, ὅτι εἶναι διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, μέ **συνέπεια** ζωῆς καί καρπὸς πνευματικὸς.

- Μπορεῖ ὁ πατήρ Σαράντης νά διαφωνῆ μέ ποιμαντικὲς ἐνέργειες τοῦ σοφοῦ Μητροπολίτου. Γιατί ὁμως νά μὴν ἐκφράζῃ τὴ διαφωνία του μέ βάσι τὴν Ἁγία Γραφή καί τοὺς ἱεροὺς Κανόνες;

Ἡ λατρεία μας ὅπωςδήποτε εἶναι ὑπέροχη, ὄχι ὁμως καί... **θεόπνευστη!** Ὁ π. Σαράντης γράφει σχετικά: «**Μιά λατρεία θεόπνευστη... εἶναι ὁ φραγμὸς διὰ τοῦ ὁποίου περιφράττει ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησία Του**».

Φρονοῦμε, ὅτι τὸ κείμενο τοῦ π. Σαράντη στὴ «**Θεοδρομία**» δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα. Τὸ νά θέτῃ ἕνας

πρεσβύτερος ὑπὸ ἀμφισβήτησι τὴν **ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων**, πού τελεῖ ἕνας κανονικὸς ἐπίσκοπος, καί μάλιστα τοῦ ἦθους καί τῆς ἀγιότητος τοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως π. Μελετίου, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐκκλησιαστικὸ παράπτωμα καί βλασφημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Φτάνομε στό σημεῖο νά λέμε γιὰ Ἐπίσκοπο, ὅτι λατρεῖ τὸν **Ἀντιχριστο** κι ὅτι τὰ μυστήριά του εἶναι **ἄκυρα;**

Ὁ τιμημένος τῆς ἀτιμίας!

Ἡ ν ἡ **κλοπὴ** εἶναι κακό, σήμερα πού ἡ οἰκονομικὴ κρίσις μαστίζει τὴν Ἑλλάδα, γίνεται ἀτιμία. Ἡ **πλεονεξία** γίνεται κλοπὴ. Ἡ κλοπὴ γίνεται **ἀτιμία**. Καί γιὰ τὸν κλέφτη. Καί γιὰ τὴν Ἑλλάδα, πού διεθνῶς ἀτιμάζεται.

- Ἡ ἀτιμία γίνεται φρικτὴ, ὅταν πρόκειται γιὰ **«ἱερό» χρῆμα**. Ὁ Ἰούδας ἔμεινε σύμβολο ἀτιμίας, ὄχι μόνο γιὰ τὴν πράξι τῆς συνεχοῦς κλοπῆς (Ἰωάν. ιβ' 6), ἀλλὰ καί γιὰ τὴν πούλησε τὸν **«Ἀτίμητον»**.

- Ἡ ἀτιμία συνεχίζεται. Ἀτιμία τὸ νά πουλᾶς τὴν **ἀτίμητη χάρι**. Ἀτιμία τὸ νά πλουτίζῃ κληρικὸς, γιὰ νάχη λεφτά πολλά γιὰ τὰ... γεράματα του, ὅπως ἔλεγε ὁ πρῶν κληρικὸς καί νῦν καθηρημένος **κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης**.

- Ἡ ἀτιμία τῆς κλοπῆς συγκίνησε τὰ κοσμικά δικαστήρια, πού σ' ὄλους τοὺς βαθμοὺς τὸν καταδίκασε. Δέν συγκίνησε ὁμως ἐκκλησιαστικὸς ἄρχοντας, πού ἀδυνατοῦν νά δοῦν τὸν μεγαλοπρεπῆ «ἔξωθεν» (ὅπως κι οἱ ἴδιοι), νά «γέμη ἔσωθεν ἀρπαγῆς καί πονηρίας» (Λουκ. ια' 40).

- Ἡ ἀτιμία τῆς κλοπῆς (κι ὄχι μόνο) ἀντανακλᾷ στό πρόσωπο τοῦ **«Τετιμημένου»** Ἰησοῦ (Ἰωάν. η' 49. Ρωμ. β' 23).

- Αἰτία εἶναι ὅσοι προώθησαν τὸν πρ. κληρικὸ σέ Μητροπολιτικὲς θέσεις, πού παρανόμως καί ἀντικανονικῶς κατέλαβε. Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς, σοφὸς ἐπίσκοπος **Νικόδημος (Κατζίρῶν-λης)**, στό ἔντυπό του («**Ελευθερὴ Πληροφόρηση**»), φ. 16ης Μαρτ., σελ. 8ἔξ., ἀποκαλύπτει στοιχεῖα γιὰ τίς ἀτιμίες αὐτές.

• Αιτία είναι και όσοι μετά την κα-
θαίρεσί του ως κλέπτου πάσχισαν να
τόν... έπαναφέρουν! Ή ατιμία στη διακο-
νία του **Τιμίου και Άσπίλου Χριστού;**

Τί κέρδισε π.χ. ό Πατριάρχης Κων-
σταντινουπόλεως, πού καταφρόνησε νό-
μους του Έλληνικού κράτους και ζήτησε
να ξαναδικαστή ό άμετακλήτως και τε-
λεσιδικώς καταδικασθείς; Τό **δευτεροβά-
θμιο Συνοδικό δικαστήριο** δέν δέχτηκε
τήν προσφυγή του καθαρθέντος για κλο-
πή. Και καλώς ένήργησε.

Ό λαός θέλει τιμίους και άνιδιοτελείς,
άγιους και έλεήμονες ποιμένες, και όχι
κατ' εύφημισμόν... παντελεήμονες!

Άφροδίτη τής Μήλου και Χριστός!

Η Άφροδίτη τής Μήλου άνώτερη του
Θεανθρώπου Ίησού Χριστού! Αυτό
είπαν μέ τή στάσι τους οί πολιτικοί
μας. Τήν ίδια μέρα (24 Φεβρ.) ήρθαν στο
φώς δυό προσβολές: Ή μιά για τήν άνύ-
παρκτη «θεά», τή γυμνή **Άφροδίτη**, ή
άλλη για τόν **ζώντα Θεό**, τόν Κύριο μας.

• Συγκεκριμένα, τό Γερμανικό περιο-
δικό «Focus» σέ έξώφυλλό του δημοσί-
ευσε τήν **Άφροδίτη τής Μήλου** σέ άσε-
μνη χειρονομία και μέ τόν τίτλο «**Άπα-
τεώνες τής Εύρώπης**».

Θύελλα διαμαρτυριών. Σέ έντονες έ-
πικριτικές δηλώσεις προέβησαν ό πρόε-
δρος τής Βουλής, οί κοινοβουλευτικοί έκ-
πρόσωποι του ΠΑΣΟΚ και τής Νέας Δη-
μοκρατίας, ό πρόεδρος του ΛΑΟΣ, ό δή-
μαρχος Αθηναίων και πολλοί άλλοι.

Η συνδρομή του περιοδικού

■ 10 Εύρώ (€) τό χρόνο. • Στο λογαρια-
σμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

• Ταχυδρομικά στη διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**»,
Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα. • Στο
Γραφείο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ή
στο Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», Έθν. **Αντιστάσε-
ως 103 (Άγιο Δημήτριο).**

■ Του έξωτερικού τό έμβασμά στο όνο-
μα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).
2103212713 και 2109765440.

• Τήν ίδια μέρα κάποιος **Άγγλος όμο-
φυλόφιλος** συνθέτης (ό Elton John) θέ-
λησε ν' άποδώσει τό βρωμερό του πάθος
στο θεανθρώπινο Πρόσωπο του Άσπί-
λου Χριστού!!! Καμμιά διαμαρτυρία!

Τό ότι ό όμοφυλόφιλος δέν διαθέτει ζ-
χνος ντροπής, είναι και έπιστημονικά
άποδεδειγμένο. Τό ότι όμως πολιτικοί
μας έδειξαν **εύαισθησία** για τήν Άφρο-
δίτη και **άναισθησία** για τήν προσβολή
του Άναμαρτήτου Ίησού, αυτό φανερώ-
νει σέ τί θεό πιστεύουν.

Μικρός ό Χριστός! Μεγάλη ή «θεά» Ά-
φροδίτη! Μακρόθυμε Κύριε, έλέησέ μας!

Προσφορά μισθών

Η ύό Μητροπολίτες ζήτησαν τή διακο-
πή τής μισθοδοσίας τους, άνταπο-
κρινόμενοι στις άνάγκες τής Πατρί-
δος, πού διέρχεται δεινή οικονομική κρί-
σι. Πρόκειται για τόν **Σεβασμ. Μεσογαί-
ας κ. Νικόλαο** και τόν **Σεβασμ. Άλεξαν-
δρουπόλεως κ. Άνθιμο.**

• Σέ έποχή πού όλα τά συνδικάτα ά-
περγούν άντιδρώντας στην παραμικρή
θυσία για τό Κράτος, ή ένέργεια των δυό
έπισκόπων έχει και **συμβολική** σημασία.

• Ό λαός περιμένει κι **άλλες θυσίες.** Τί
είναι π.χ. για τόν πρόεδρο τής Δημοκρατίας,
τόν πρωθυπουργό, τούς ύπουργούς, τούς
βουλευτές, τούς προέδρους των ΔΕΚΟ,
τούς διευθυντές Τραπεζών, τούς Μητρο-
πολίτες, τούς ιερομονάχους, να προσφέ-
ρουν (για ένα χρόνο) τό **μισό μισθό** τους;

• Ό Σεβασμώτατος Άλεξανδρουπό-
λεως έκανε και μιά πρότασι: «**Νά χαρί-
ση ή Έκκλησία μας στο Κράτος όλες τίς
μετοχές, πού έχει στην Έθνική Τράπε-
ζα. Ό λαός μας και οί Μητροπόλεις μας
άπ' αυτό δέν θά βλαφτούν, όπως έξάλλου
και δέν ώφελούνται, κι έμεϊς θά βγάλου-
με από πάνω μας αυτή τή ρετινιά.**»

• Ήρθε ό καιρός ν' άνοιχτή σέ προσ-
φορά άγάπης και τό **Άγιον Όρος.** Άντί
οί άγιορείτες να έπιμένουν στο **άφορο-
λόγητο**, άκόμα και για τίς έκτός Άγίου

Ἄναγκαῖες διευκρινίσεις

Ἐθρησκευτική ἐφημερίδα σέ κείμενά της τό τελευταῖο διάστημα θέλησε νά προσάψῃ στό πρόσωπό μου βαρύτατες κατηγορίες **χωρίς κανένα ἐπιχείρημα**. Μέ τή χάρι τοῦ Κυρίου δημοσιοποιῶ τό λόγο μου, τόσο στά βιβλία μου (70 τόν ἀριθμό, κυρίως ἐρμηνευτικά), ὅσο καί στίς προφορικές μου ὁμιλίες (κυκλοφοροῦν σέ 1000 CD). Θά χαιρόμουν, ἂν ἡ καλή ἐφημερίδα σημείωνε φράσι μου, ἐντός βέβαια εἰσαγωγικῶν (μέ παραπομπή σέ συγκεκριμένη σελίδα βιβλίου μου ἢ σέ συγκεκριμένη ὁμιλία μου), πού δέν στηρίζεται στήν Ἁγία Γραφή καί στούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καί φυσικά, ἀμέσως θά ἔσπευδα **νά διορθώσω** τό λάθος, ἀφοῦ οὐδεὶς ἀλάθητος.

Ἄντ' αὐτοῦ ἡ θρησκευτική ἐφημερίδα δημοσιεύει ὕβρεις κατά τῆς θεολογικῆς μου διακονίας, ὅπως ὅτι ἀνήκω στούς «**νεοβαρλααμιστές**», ὅτι εἶμαι «**ἀθεολόγητος**», ὅτι εἶμαι «**ἀποστάτης τῆς ὀρθόδοξου πίστεως**»! Δέν ἀγνοῶ, ὅτι πολλάκις ἡ ἴδια ἐφημερίδα δημοσίευσε εὐμενέστατες κριτικές γιά τά βιβλία μου καί ἀναδημοσίευσε κείμενά μου. Ἄλλωστε ὑπῆρξα καί ἀρθρογράφος της γιά πολύ χρόνο. Ἡ παρεμβολή ὅμως στό δημοσιογραφικό της χώρο κάποιου προσώπου, ὠδήγησε τήν καλή ἐφημερίδα σέ **φρικτές ὕβρεις** κατά τῆς ἐκκλησιαστικῆς μου διακονίας.

• Γιά τό τί σημαίνει «**Βαρλααμισμός**» (τὴν ἐποχή τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ), ἔγραψα ἐκτενῶς στό τεῦχος Ὀκτωβρ. 2009 τοῦ «**Βαπτιστοῦ**». Τό ἂν δύο πρόσωπα στήν Ἑλλάδα ἔγιναν **αἰρεσιοπλάστες** καί κατασκεύασαν τόν ὄρο «**Νεοβαρλααμισμός**», αὐτό εἶναι πλέον θέμα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων: Νά μᾶς διευκρινίσῃ, ἂν ὑπάρχῃ τέτοια αἵρεσις καί τί διδάσκει.

• Ἐγώ πάντως πιστεύω καί διδάσκω (ἐπί πενήντα χρόνια) **ὅσα πιστεύει καί διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία**.

• Τό πιό εὐκόλο εἶναι νά κολλᾶς στόν ἄλλο μιά «**ρετινιά**». Τό δύσκολο εἶναι ν' ἀποδεικνύῃς μέ ἐπιχειρήματα τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορία. Καί τό ἀκόμα πιό δύσκολο, νά ζητᾶς συγγνώμη γιά τὴν **συκοφαντία** πού ἐκσφενδονίζεις.

• Τό νά καλοῦμαι ἀπ' τὴ θρησκευτικὴ ἐφημερίδα ν' ἀποδείξω «**ἐμπράκτως**», ὅτι δέν εἶμαι «**ἀποστάτης τῆς πίστεως**», εἶναι σάν νά καλοῦμαι ν' ἀποδείξω, ὅτι δέν εἶμαι... ἐλέφαντας!

• Λυπᾶμαι, γιατί ἡ ἀγωνιζομένη γιά τὴν **Ὀρθοδοξία** ἐφημερίδα ὕβριζει καί κληρικούς, πού λευκάνθηκαν στὴ διακονία τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἄναγκάζομαι (καίτοι ἀνάξιος) νά ἐπαναλάβω τό τοῦ ἀββᾶ Ἀγάθωνα: «**Ὅλα μπορεῖτε νά πῆτε ὅτι εἶμαι. Αἰρετικός δέν εἶμαι**».

• Εὐχαριστῶ ὅσους συμπαραστάθηκαν στὴν πικρία, πού δοκίμασα ὕβριζόμενος ἀπὸ συγκεκριμένο ἀρθρογράφο τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδας. Ἰδιαιτέρα εὐχαριστῶ τόν ἐν Χριστῷ ἀδελφό κ. Νικ. Σωτηρόπουλο γιά σχετικὸ δημοσίευμά του, εὐχόμενος σύντομα ν' ἀναρρώσῃ.

• Τέλος, λυπᾶμαι, διότι ὁ κατ' ἐμοῦ ἀρθρογράφος τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδας ἀνάγκασε (καί μέ ἄλλα πολλά δημοσιεύματά του) τὴν **Αὐτοκέφαλο Ἐκκλησία τῆς Κύπρου** νά τόν καταγγείλῃ καί νά καταδικάσῃ (10 Μαρτ. 2010) ἐνέργειές του.

• Στὴν Ὀρθοδοξία πάντοτε ὑπάρχουν **διαφωνίες** σέ ἐπὶ μέρους θέματα. Δυὸ πράγματα δέν πρέπει νά ὑπάρχουν: Ἡ **αὐθεντοποίησης** ἀτόμων, ἔστω καί ἐναρέτων. Καί οἱ **ὕβρεις**. Μποροῦμε π.χ. νά διαφωνοῦμε μέ ἐνέργειες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Δέν μποροῦμε ὅμως νά τόν βρίζουμε, ἀποκαλώντας τον «**ἐκκλησιολάχο**», ὅπως στό φύλλο τῆς 12ης Μαρτίου ἡ καλή ἐφημερίδα τόν ἀποκαλεῖ.

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης